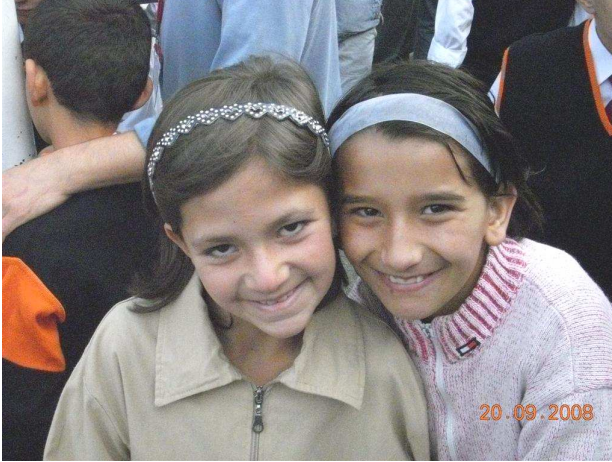

ELVAN ÖĞRETMENİN ÇAĞRISI

Tatildeyim. Evdeyim. Karmakarışığım. Yeni uyanıyorum. Daha gözlerimi tam açmadan kumandanın düğmesine dokunuyorum. Tom ve Jerry. Ne güzel! Tom her zamanki gibi Jerry'i kovalıyor. Jerry bu kez Johann Strauss'un evinin faresi onun güzel müzikleriyle dans ediyor. Tom evin kedisi. Neyse, geçiyorum. "Sabah 7:30'da Trabzon'a gitmekte olan THY uçağında....." İnek Şaban ölmüş. Çocukluğumuzun komik adamı gitmiş. Adile Teyze'yle Almanya'dan getirdiği mikserde tarhana çorbası yapmaya çalışıyorlar.

Herkes gidiyor. Bütün sevdiklerimiz ölüyor. Ağaçlar yanıyor. Geçmişimiz sular altında yitiyor. Annemin, 3 aylık hamile olduğum için "Artık sende annesin" diyerek anneler gününde aldığı menekşe ölüyor. Kuruyan çiçeklerini topluyorum. Kibar Feyzo gidiyor.

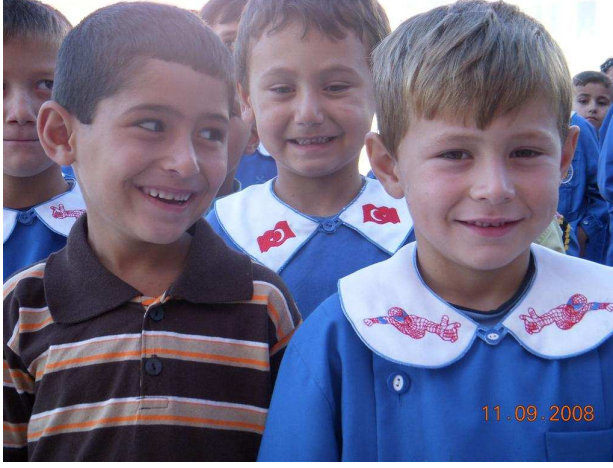
Oysaki birkaç gün öncesine kadar 1000 yıl yaşayacağız diye sevinç çığlıkları (!) atmıştık. Hani daha mutlu ve esenlikli yaşayacaktık. O sırada telefon çalıyor. Hoca'nın, içtiğim soğuk su gibi bedenime yayılıp, ferahlatan sesiyle ayılıyorum. ODTÜ Öğretim Üyeleri Hocalarımızı ... O'nları ilk gördüğümde ağırbaşlılığı, mütevazı tavırlarıyla, kendilerinden çok küçük olmamıza rağmen, bize karşı gösterdikleri nezaketle dikkatimi çekmişlerdi. İLKYAR Vakfı kurucuları yaptıklarını anlattıkça gözümde daha da büyüdüler, kocaman oldular. Bu vakfı duymadığınıza eminim. Ben de duymamıştım. Çünkü medyatik değiller. Tanınmak, alkış almak değil amaçları ilk olarak Amerika'da atılmış tohumları. Bir avuç Türk genci Türkiye'nin aydınlığı için ücre köşelerdeki köy okullarına yardım yapmaya başlamışlar. Yetmişli yıllara dayanan bu serüven yaklaşık otuz yıldır aralıksız sürüyor. Resimlerle, yazılarla, belgelerle, bu serüveni anlatırlarken gözlerinin içi parlıyordu. Bizi dev depolarına götürdü. Tamamen şahsi girişimlerle iletişim kurdukları kuruluşlardan gelen malzemeleri gösterdi. En son Koç'dan gelen çantalar içinde kitaplar, ayakkabılar, tişörtler gördüm. Yine köy okullarına götürülmek üzere hazırlanmış bilgisayarlar, ansiklopedi setleri, oyuncaklar, defterler...

Hayatında hiç resim defteri olmamış bir çocuğa resim defteri verdiğinizde ve karşılığında birşey beklemediğinizde o çocuğun yüzündeki ifadeyi görmeyenler bu anlattıklarımı anlayamazlar belki. Ama bu öyle bir duygu ki sevinen bir çocuğun yüzündeki parıltıyı hiçbir ışığa değişmem doğrusu. Anlattıklarını dinlediğimde "Ne insanlar var" dedim kendi kendime. İşte bu diye düşündüm, Türkiye'nin aydınlığına, ışığına, gücüne büyüklüğüne adanmış bir ömür. Ülkemin, yaşamın anlamsızlığı içinden

sıyrılıp kendini bilime, sanata, umuda adanmış insanları... Onları görmek, tanımak, seslerini duymak, hele hele projelerine ortak olmak şerefine eriştiğim için kendimi şu kısacık hayatımda şanslı sayıyorum. Onlarla birlikte Kars'taki, Muş'taki, Bitlis'teki köy okullarına gitmiş gibi hissediyorum kendimi. Birgün o da olacak.

Pencereden baktığımızda parklarda oynayan mutlu çocuklardan başka çocuklarda var bu ülkede. Görmesek de, seslerini hiç duymasak da, ne yiyip içtiklerini bilmesek de onlar varlar. Var olmaya devam edecekler ve biz onlara ulaşamadığımız sürece doğdukları yazıyla yaşamaya devam edecekler. Geçen yıl bu okulların başarılı öğrencilerini Ankara'ya davet ederek onları rüyalarında bile göremeyecekleri kadar yabancı bir hayatla karşılaştırarak, okuma heveslerini perçinleyen İLKYAR Vakfı şu dönemde yine yatılı bölge okullarını kapsayan her öğrenciye bir hediye paketi tasarlayan büyük bir projeye başlıyor.

Türkiye hala oradasınız biliyorum. Sadece size ulaşmak gerekiyor. Hiçbirimiz trafik canavarı, yolsuz, terörist, cani, çete mensubu olarak doğmuyoruz. Oluyoruz. Bir Finli'nin bizden daha dürüst olduğu için rüşvet yemediğini, ya da bir Norveçli'nin daha akıllı olduğu için trafik kazası yapmadığını sanmıyorum. İnsanlar iyi "eğitildikleri" için mutlu ve refah yaşarlar. Bu vakfa duyarsız kalmayın, erdemli ve onurlu yaşamının iyi, güzel şeyler yapmanın horlandığı, suç ve delilik sayıldığı bir yerde yaşamak istemiyorum. Bütün

değerlerin yitip yok olduğu bir dünyada aramızdaki uçurumları birleştirebiliriz. Depremlerde daha az sallanmak için kenetlenebiliriz.

Karnı ağrıyan bir çocuk kendini doktora götüremez ki. En yakınındaki insana söyler. Ama her çocuğun yakınındaki insan, karnının ağrısına çare olamayabilir. Hele hele karnı ağrıdığına söyleyecek biri yoksa... İşte böyle. Bilim ve teknoloji sürekli kendini devirip dururken, bütün rekorlar kırılırken koskoca kainatın küçücük bir yerinde sahip olduğumuz bedenlere ve ruhlara ihanet ederek yaşamayalım. Puslar içinde yürüyoruz, puslar dağılıyor, yine arabamıza klima taktırırsak tatilde daha rahat ederiz diye düşünmeye dalarak borsadaki gelişmeler, Safiyeler'deki oturma grubunun fiyatı, cep telefonun kapağının rengi boşluğunda boğulmaya doğru gidiyoruz. Küçük birşeyle başlayın, İLKYAR'la bağlantı kurun. Bingöl'ün bir köyünde yaşayıp, yatılı okula başlayan Ali'ye bir kurşun kalem gönderin, Ali'ye bir küçük araba gönderin. Çünkü bu çocuklar orta boy bir patatese kibrit çöpü takıp, kol ve bacak yaptığınızda o patates bebekle uyuyacak kadar bebesizler. Küçük ilaç kutularını birbirine geçirip yanlarına düğme yapıştırarak yaptığınız arabaları yarıştıracak kadar arabasızlar. Kabul etmek istemesek de oradalar ve onların orada olduğunu bilmediğimizi sanıyorlar. Bu yüzden umutsuzlar. Abarttığımı, duygularından yararlanmaya çalıştığımı düşünenler olacaktır sanırım, onlara hayatları boyunca küçük parmak büyüklüğünde kalemlerle yazı yazmak zorunda olan çocukların hissettiklerini, Ali için iki ucu açık olmayan yeni bir kurşun kalem ilk kez açmanın ne demek olduğunu anlatmayacağım tabii ki. Bunu istemiyorum da zaten.

Yaşamak, gelişmek, mutlu insanlar olmak için bilim adamlarına, sanatçılara, beyni aydınlık insanlara, adam gibi adamlara ihtiyacımız var. Yaşlanıyoruz. İnek Şaban'lar, Fazıl Hüsnüler, gidiyor. Çocuklarımıza sahip çıkalım. Projeleri için neye ihtiyaçları olduğu tam olarak bilemiyorum. İLKYAR'ı arayın (ilkyar@ilkyar.org.tr) oradaki Hocalar ile tanışın ve bu gece iyi birşeyler yapmanın onuru ile uyuyun. Bu ülkenin iyi insanlarından biri olun.

Görüşmek üzere.

Elvan